

Sygn. akt III CSK 241/15

## POSTANOWIENIE

Dnia 9 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z wniosku K. Ś., M. Ś., Z. Ś. i J. Ś.  
przy uczestnictwie K. B., A. D., E. K., M. L., J. L., R. L. i Z. L. - następców prawnych  
H. L.  
o rozgraniczenie,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 9 września 2015 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki E. K.  
od postanowienia Sądu Okręgowego w Kielcach  
z dnia 27 czerwca 2013 r., sygn. akt II Ca 1269/12,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania  
i przyznaje adw. A. A. (Kancelaria Adwokacka w K.) od Skarbu  
Państwa - Sądu Okręgowego w Kielcach kwotę 180 zł (sto  
osiemdziesiąt zł) z należnym podatkiem od towarów i usług,  
tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej uczestniczce  
E. K. z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 27 czerwca 2013 r. Sąd Okręgowy w Kielcach - w sprawie o rozgraniczenie nieruchomości - oddalił apelację uczestniczki E. K. od postanowienia Sądu Rejonowego w Kielcach z dnia 7 maja 2012 r.

Od postanowienia Sądu drugiej instancji uczestniczka wniosła skargę kasacyjną, wskazując na jej oczywistą zasadność.

Postanowieniem z dnia 25 marca 2015 r. Sąd Najwyższy zawiesił postępowanie kasacyjne ze względu na śmierć uczestniczki H. L.. Postanowieniem z dnia 17 lipca 2015 r. podjął zawieszone postępowanie kasacyjne z udziałem - w miejsce zmarłej – M. L., J. L., R. L., Z. L., E. K., A. D. i K. B..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest twierdzenie, że skarga jest oczywiście uzasadniona, skarżący powinien w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta „oczywistość” i przedstawić wskazujące na to argumenty. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu najwyższego, wymaganie to jest spełnione, gdy skarżąca wykaże, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na „pierwszy rzut oka”, bez konieczności prowadzenia bardziej szczegółowej analizy (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2006 r., I CZ 15/06, nie publ., z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ., z dnia 29 listopada 2007 r., II CSK 460/07, nie publ., z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08 nie publ.).

Skarżąca nie wykazała oczywistej zasadności skargi. Sąd dokonujący rozgraniczenia nieruchomości ma pełną swobodę w ustaleniu stanu prawnego granic. Jednym ze źródeł tego stanu może być stan wynikający z aktów własności ziemi, jeżeli odzwierciedlają one - wespół z mapami i innymi dowodami -

rzeczywisty, „prawny” przebieg granic. Takie stanowisko zajęły Sądy i przekonująco je uzasadniły, odwołując się do dowodów.

Zasadności skargi nie można więc upatrywać wyłącznie w tym, że są sytuacje - a taka w niniejszej sprawie nie wystąpiła - w których granice wynikające z aktu własności ziemi nie odzwierciedlają stanu prawnego.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.).